

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXVI. De Concilio Nicaeae ac postea Seleucia in Isauria congregato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. κς'.

Περὶ τῆς ἐν νικαίᾳ καὶ πάλιν ἐν Σελευκίᾳ τῆς Ἰσαυρίας
ἐκκλησίας Συνόδου.

CAP. XXVI.

De Concilio Nicæa, ac postea Seleucia in
Isauria congregato.

ΤΑῦτα μαθὼν ὁ κωνσταντῖνος, ἀνλιοχθὼσι
μὲν ἐπέστειλεν, ὡς εἶπε ἀντὶ τοῦ διδοξίου τὴν
τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης ἐπέστειλεν παρὰ θεοδωρίαν.
τὸ γὰρ ἐκεῖν ἐδρῦλινον διδοξίον ἢ τῆς μὴν
πόλεως ἐξελαιθῆναι, δέναι ἢ δικαστῶν ἐδρα-
σεν, ἐν νικαίᾳ τῆ βιθυνίας παρὰ σέταξεν, ἐκεῖ
ζωδραμῆν τὴν συνόδον παρεγγύησας. τὴν
ἠνίκαιαν ἀντὶ τοῦ διδοξίου ἀφορῶσαι τὴν ζω-
δωρίαν, ὅθεν τὰ βασιλεῖα παρὰ δὲ μὲν οἰκονο-
μῆν ἐπέσειεν. ἀλλ' ὁ τῶν ὄλων πρῶτος, τὰ ἐσό-
μωρα ὡς ἤδη γεγενημένα ἐπιστάμενος, Ἐπι-
μὲν πρὸς τὸν διδοξίον κεκώλυκε τὸ ζωδωρίον. Ἐ-
γὼ πλείστα τῶν πόλεως, ὁ Ἰσχυρὸς ἐκεῖν κατή-
νευκεν, καὶ τῶν ἀκηθῶρων ὅθεν πλείεστες διέσθρε. Ἐ-
το μεμαθηκότες ἐκ ζωδωρίων, ἐκομιδῆ
δείσαντες, εἰς τὰς οἰκίας ἐκκλησίας ἀνέσπρ-
σαν. τῶν τῆς θεᾶς σοφίας ἠγεμῶν τὸ μνησ-
μα, ἐπεφθῆ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τὸν ἀ-
γίων πατέρων ἢ τῶν ὀλιγῶν πρῶτος ἐβράθη
διδασκαλία, ἐναντία ἢ γραφῆ ἐν αὐτῇ ἐμελ-
λον ἐπὶ τὴν ἀθροῦν ζωδωρίων, ἀφορμῆ τῶν
ἀρεῖε διασωσῶν ἐξ ἀπαθείας ἢ τῆς ἐπωνυμίας
ταύτης ἐγένετο, καὶ βεκολεῖν ἠμελλον ὅθεν ἀ-
πλοῖς ἢ ἐπὶ κεχημῶρες διδοξίαν καὶ ταύτην
παρὰ σέταξεν, καὶ ὡς τὴν παλαιὰν ἐκεί-
νην παρὰ σέταξεν διέλυσε ὁ τῶν ἐκκλησιῶν
παρὰ σέταξεν τὸ σὺν δριον, χροῖα ἢ διελ-
θῶν, ὡς τῶν διδοξίων καὶ ἠγῶρων παρὰ σέ-
ταξεν ὁ κωνσταντῖνος, εἰς Σελευκίαν τὴν συν-
δον ἠγῶρα παρὰ σέταξεν. πόλις ἢ αὐτῆ τῆς Ἰσαυ-
ρίας, παρὰ τῆς θαλάσσης καμῆναι, καὶ τῶν ὀμοφύ-
λων πόλεων ἠγεμῶν, εἰς ταύτην ἀθροῦν ἢ
να ὅθεν τῆς ἰώας ἠποκόπας, καὶ μὴν δὴ καὶ τῆς τῆ
ποντικῆς, καὶ τῆς ἰστανῆς παρὰ σέταξεν καὶ Ἐ-
τον ἢ τὸν καιρὸν, καὶ σαρείας μὴν τῆς παλαιῶν
μητροπόλεως ἀκάκιον ἠεῖτο, διαδέξαμενος
τὸν διδοξίον. τὸ γὰρ τὸν ἀκάκιον ἢ ἐν καρδιῇ
συναθροῦν εἶσα συνόδον ἀπεκήρυξεν. ἀλλὰ
τὴν ἐξενεχθεῖσαν εἰς ἐξέτασεν ἠφρον, ὅθεν
πλήθους ἀρχιερέων καὶ ἠφρονῶν. τῶν δὲ ἰε-
ροπολύμων μὲν μακάριον ἐκεῖνον ἢ πολλὰς
ἐμνήσθη, μαξιμος τὴν παρὰ σέταξεν παρὰ λα-
βὴν ἀντὶ ἐν τοῖς ἠφρονῶν διδοξίαν διαπέψας
ἀγῶσι. τὸν τε γὰρ διδοξίον ὀφθαλμὸν ἀφῆρησεν,

His cognitis, Imperator Constan-
tius ad Antiochenes scripsit, se
nequaquam Eudoxio Ecclesiæ illius E-
piscopatum concessisse. Id enim Eudoxius ipse jactaverat. Eumque urbe
expelli, & facinorum suorum pœnas
dare jussit apud Nicæam Bithyniæ; quo
in loco Concilium fieri præceperat.
Nam & ipse Eudoxius, iis quibus pala-
tii administratio commissa erat, per-
tulerat ut celebrando Concilio Nicæa
potissimum assignaretur. Verum hujus
universi moderator, qui res futuras per-
inde novit ac si præteritas, insperato
quodam terræ motu conventum il-
lum prohibuit. Maxima enim pars ur-
bis motu illo subversa est: Et incolarum
plerique oppressi interiere. Quo fa-
cto, Episcopi qui illuc convenerant, ti-
more perculsi ad suas quisque Ecclesias
reverterunt. Atque hoc Divinæ sapi-
entiæ opus fuisse mihi videtur. Nam
quoniam in ea urbe, olim quidem Apo-
stolicæ fidei doctrina à Patribus con-
scripta fuerat, tunc vero Episcopi ibi
congregati contrariam priori illi fidem
scripturi erant, atq; hæc nominis simili-
tudo ansam fraudis præbitura erat Ari-
anis, qui simpliciores quosque circum-
venturi erant, istam quoque synodum
Nicænam appellantes, ac pro vetere il-
la in medium proferentes; Deus quæ
Ecclesiarum perpetuo curam gerit,
conventum hunc diremit. Interjecto
brevis tempore, Constantius ab accusa-
toribus Eudoxii submonitus, Seleuciæ
Concilium fieri præcepit. Est autem
Seleucia urbs Isauriæ ad mare sita, inter
omnes ejus provinciæ urbes primum
obtinens locum. Eo igitur universos
Orientis Episcopos, Asiæ item ac
Ponticæ Diœcesis, convenire jussit.
Porro ea tempestate, Cæsariæ quidem
Palaestina post Eusebium Acacius præ-
sidebat. Qui cum à synodo Serdicæ
congregata depositus fuisset, sententiæ
contra se latæ minime acquievit, tot
Episcoporum multitudinem despiciens.
Hierosolymorum vero sacerdotium,
post Macarium illum ejus jam antea
mentionem fecimus, Maximus suscepit.
Vir qui pro pietatis defensione in
persecutionum certaminibus inclaru-
erat. Nam & oculo dextro orbatus,

& dextro poplite debilitatus fuerat. Quo deinde ad immortalem vitam translato, Cyrillus Apostolicæ doctrinæ acerrimus propugnator, Episcopalem gratiam promeruit. Hi cum de primatu inter se contenderent, republicæ Christianæ gravissimorum malorum causam præbuere. Nam Acacius quidem, levi quadam occasione arrepta Cyrillum deposuerat, & Hierosolymis expulerat. Cyrillus vero, Antiochiam quidem prætergressus est, cum eam paltore orbata videret. Tarsum autem profectus, cum admirando Silvano vixit. Hæc enim eo tempore Ecclesiam illam administrabat. Quod cum Acacius rescivisset, litteras scripsit ad Silvanum, eique depositionem Cyrilli nuntiavit. At ille, & Cyrillum reveritus, & populum reformidans, utpote qui Cyrilli concionibus admodum delectaretur, eum ab Ecclesiastico ministerio haudquaquam prohibuit. Porro cum Seleuciam convenissent, Cyrillus cum Basilio, Eustathio, Silvano ac reliquis sacerdotibus simul confedit. Acacius vero, & ipse quidem accessit ad Episcopos illic congregatos, qui erant numero centum & quinquaginta. Sed se cum illis consilium initurum negavit, nisi Cyrillus e Concilio submoveretur, quippe qui Episcopatu exutus fuisset. Ac nonnulli quidem eorum qui pacis studiosi erant, Cyrillum rogabant ut e Concilio discederet: post doctrinæ fidei discussionem, ejus causam examinatos se esse pollicentes. Sed cum Cyrillus non obtemperaret, Acacius relicto illis abscessit. Et cum Eudoxio congressus, metu quo tenebatur eum liberavit, animumque ei addidit, spondens se patronum ipsi atque adiutorem fore. Et in Concilium quidem ingredi eum vetuit: sed unâ cum illo Constantinopolim profectus est.

CAP. XXVII.

De iis que Constantinopoli Orthodoxis Episcopis acciderunt.

CONSTANTIUS enim ab Occidentis partibus reversus, ibi tunc morabatur. Apud quem Acacius cum Episcopo Seleuciæ congregatos multis de causis accusasset, improborum hominum cœtum appellans, ad exitium ac perniciem Ecclesiarum collectum, Imperatorem ad iracundiâ incitavit. Sed

καὶ τὸ ἀκύνους ἐσέρητο τὸ δεξιᾶς. τότε ἦ εἰς τὸν ἀγῆρω μέσας αἰῶν βίον, κύριλλος τῆς Ἀποστολικῆς χάριτος ἠξιώθη, τῶν ἡγεσολικῶν δομάτων παρθύμως ὑπέμαχων. ἔτοιμος αἰλήλους ἀντιπρωτίων Φιλονόου κενύες, μερίτων κακῶν τοῖς κομοῖς ἐγγύστε παρθένοι. ὁ μὲν γὰρ ἀκάκιος μικρὰς πινὰς δύρων ἀφορμὰς, καθέλετον κύριλλον ἐ τῶν ἱεροσολύμων ἐξήλασεν. ὁ δὲ κύριλλος τὴν μὴν ἀνιόχου παρελήλυθε, ποιμνίος ἀνιὼν ἐσέρηκε δύρων εἰς τὴν ταρσὸν ἀφικάνθη, τῷ θαυμασίῳ Σιλῶν Σιλβανῶ, ὅστις γὰρ καὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐκείνης ἠέιτο τὸ ἐκκλησίας. ἔτομαθον ὁ ἀκάκιος, ἐπέστλετο Σιλβανῶ, καὶ τὴν καθάρσειν τε κύριλλου μεμήνηκεν. ὁ δὲ καὶ τὸν κύριλλον αἰδέμενος, καὶ τὸ πλῆθος ὑφορῶμενος. ἠδιστα γὰρ τὸ κύριλλου διδασκαλίας ἀπήλασε, τὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐκ ἐκώλυσε λειψυργίας. ἐπεὶ δὲ ἦ Σιωῆλλον εἰς τὴν Σελευκίαν, ἐκοινῶν μὴ τοῖς ἀμφὶ τὸν βασιλεῖον καὶ διδάσκειν ἐσιλβανὸν καὶ τοῖς λοιποῖς ὁ κύριλλος τὸ Σελευκίαν. ὁ δὲ γε ἀκάκιος, ἀφικέτο μὴ καὶ αὐτὸς παρθεῖν ἐδὲν συνελθούτος ἡποκόπεις. πενήκοντα ἦσαν καὶ ἑκατὸν. ἔφασκε ἡ μὴ πρότερον αὐτοῖς κοινωσῆν τῶν βεβαδμάτων, πρὶν ἐξω γράσειν τὸν συλλογῆ τὸν κύριλλον, ἀτε δὲ τὸ δόχμιρῶσπης γεγυμνωμένων καὶ τινες μὴ τῶν εἰρήνης παρμυθῶν, ὑποχωρήσει τὸν κύριλλον ἐκείτων, ὑπὸ πνεύμενοι μὴ τὴν τῶν δομάτων διάκρισιν, καὶ τὴν καὶ αὐτὸν ὑπόσειν ἐξελάζειν. ἐπεὶ δὲ ἦ ἔσκειζε, κατὰ ληπὸν μὴ αὐτὸν ὁ ἀκάκιος ἐξελήλυθεν. διδούξει ἡ συγμένομενος, τὸ μὴ εἰκείμενον ἐξήλασε δέ τὸ θάρσος ἡ ἐνέθηκε, συνηγοροῦ αὐτὸ καὶ συναλῶνισης ὑποσχομένους ἔσειε, καὶ εἰς μὲν τὸ συνέδριον εἰσελθεῖν αὐτὸν διεκώλυσε. τὴν δὲ κωνσταντινέπολιν σὺν ἐκείνῳ κατέλαβε.

Κεφ. κζ΄.

Περὶ τῶν ἐκ κωνσταντινέπολεως τοῖς ὀρθοδόξοις ἐπισκόποις συνελθούτων.

Κωνσταντῖνος γὰρ ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἐπανελθὼν, ἐν ταύτῃ διέτριβε. πολλὰ δὲ τῶν συνελθούτων ἡγεσολικῶν βασιλέως κατηγορήσας, καὶ σύσημα ποιητῶν ἀνθρώπων δόκαλῆσας, ἐπὶ ὀλέθρῳ καὶ λύμη τῶν ἐκκλησιῶν συκροθῆμενον, τὸν βασιλέως ἀνήψε θυμὸν.